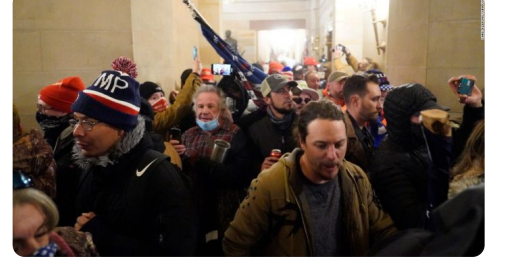

Tepedeki Şiddetli Kavga Krizdeki Bir Sistemi Açığa Çıkardı

25.07.2021 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı 26 Temmuz 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [Bitter Fighting at the Top Reveals a System in Crisis — THREE THINGS THIS WEEK THAT TELL YOU THAT THE RULERS OF THIS COUNTRY ARE IN DEEP SHIT](#) (revcom.us)

Bu Ülkenin Egemenlerinin Derin Bir Pisliğe Battığını Bu Hafta Size Söyleyen 3 Şey

Bir: Demokratların 6 Ocak'ta Kongre'ye yönelik silahlı faşist saldırının “iki taraflı soruşturmasını” öne sürme girişimlerinin başarısızlığı.

Bob Avakian'ın yeni yazısı “[Bu Devrimin Mümkün Olduğu Nadir Bir Zamandır – Niçin Böyle ve Bu Nadir Fırsattan Nasıl Yararlanmak Gerek?](#)” veya kısaca (“Nadir Zaman”) içinde belirtildiği üzere, ABD'deki egemen güçler arasındaki keskin bölünmeler, son 150 yıldır var olan kapitalist demokrasi çerçevesinde artık çözülemez.

Geçen hafta Demokratların 6 Ocak'taki silahlı faşist darbe girişimini soruşturmak için iki partili bir komisyon örgütlenme girişiminin başarısızlığı, bunun nasıl olduğunun keskin bir örneğidir. İlk olarak arka plana bakmak gerekiyor. Bu tür komisyonlar, yöneticilerin farklı siyasi şoklar veya “sarsıntılar” karşısında bu çerçeveyi yeniden şekillendirmelerinin bir yolu olmuştur. Bu tür soruşturmalar, 1963'te John F. Kennedy'nin öldürülmesinden sonra gerçekleşti; ayrıca 1967'de Newark, New Jersey ve Detroit'te siyahilerin, polis baskısına ve ırkçılığa karşı kahramanca isyanları; ve 2001 yılında İslami cihatçı fanatikler tarafından Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırılar bunun örnekleridir. Tanınmış yasa koyucular ve diğer siyasi figürler komisyonlara atandı. Bir nebze araştırma yaptılar, kararlarını açıkladılar, bazen reformlar veya tavizler

önerdiler.

Bunların hepsi, BA'nın şu şekilde tanımladığı şeyin bir parçası olarak halka sunuldu:

"...aynı zamanda bunların hepsinin "daha mükemmel bir birlik yaratmanın" ve "her zaman var olan büyük demokrasiyi daha da mükemmelleştirmenin" bir parçası olduğunda ısrar etme durumu gerekli olmuştur. Bu aynı zamanda, bu ülkenin yöneticilerinin, dünyada egemen güç olarak kalması gerektiğini söyledikleri "özgür dünyanın lideri" olarak tanıtılmaya devam etmeleri için de gerekliydi. Oysa gerçekte en baskıcı ve yıkıcı olan, halk kitlelerini ve dünyayı yağmalayan bir güçtür."

6 Ocak'ta, merkezinde silahlı ve örgütlü faşist güçler bulunan binlerce kişilik bir grup, Joe Biden'ı yeni başkan olarak onaylamasını engellemek amacıyla Kongre'ye baskın düzenledi. **Bu baskın, seçimi engellemek ve farklı bir yönetim biçimi -açık bir faşist diktatörlük-dayatmak için yapılan silahlı saldırıdan başka bir şey değildi.** Trump'ın yarıdakçılarının Nancy Pelosi gibi büyük Demokratları, Mitt Romney gibi Cumhuriyetçi muhalifleri ve hatta darbede Trump'ın yanında olmayı reddeden Mike Pence'i avlama biçimleri, bu faşist düzenin egemen sınıftaki muhaliflere bile yer vermeyeceğini gösterdi. Ayrıca Konfederasyon bayrakları ve dışarıdaki darağacı, Siyahiler ve diğer ezilen kitleler ve adaleti önemseyen insanlar için ne amaçladıklarını göstermiş oldu. Bu darbe girişimi başarısız olsa da, Trump'ın takipçileri için ideolojik bir iç savaş hazırlığı anlamına geliyordu.

Trump bugün bu öfkeyi "güzel" ve "sevgi dolu" olarak nitelendiriyor.(1)

6 Ocak'tan hemen sonra, bazı önde gelen Cumhuriyetçiler bunu kınadılar. Hatta bazıları saldırıyı araştırmak için bir komisyon kurulması çağrısına katıldı ya da en azından hemen reddetmedi. Demokratlar, sonunda Trump'tan ayrılan bazı Cumhuriyetçileri derhal birleştirme ihtiyacı gördüler. Kongreye silahlı bir saldırıyı kışkırtmak bazıları için fazla ileri gitmişti. Şimdi, Demokratlar, Cumhuriyetçi-faşistlerin en azından böyle şiddetli bir darbe girişimini kınayarak kayıtlara geçmelerini sağlayabileceklerini umuyorlardı. Böylece komisyonun kapsamı ve yapısı konusunda iki taraf arasında aylarca süren müzakereler başladı.

Geçen haftanın olayları fantezinin bittiğini gösterecekti.

Geçen haftadan önce bile, ortak bir Kongre Komitesi (senatörler ve kongre üyelerinin bir araya gelmesi) fikri, Cumhuriyetçi senatörlerin lideri Mitch McConnell tarafından engellendi. Buna karşılık, Temsilciler Meclisi'ndeki Demokrat lider Nancy Pelosi, sadece Meclis tarafından soruşturma açılması çağrısında bulundu.

Ardından geçen hafta, Cumhuriyetçi faşistler Pelosi'ye (diğer şeylerin yanı sıra) Trump'ın seçildiği yalanını yaymaya devam eden ve soruşturmaya fiilen karşı çıkan komiteye iki temsilci önererek yanıt verdi. Haftanın sonunda, New York Times "haber analizinde", "aylarca süren müzakerelerden sonra, nihai sonucun biri Demokratlar ve diğeri Cumhuriyetçiler tarafından yönetilen iki panel olacağı" sonucuna vardı. ("Amerika Neden İhtiyacı Olan 6 Ocak Soruşturmasını Alamıyor," Lisa Lerer, New York Times, 24 Temmuz)

Şu anda tüm göstergelere göre faşistler hem saldırıyı en aza indirecek hem de bunun için Demokratları suçlamaya çalışacaklar. Ateşlerinin çoğunu, geçen yaz polis cinayetine, şiddetine ve kurumsal ırkçılığa karşı çıkan adil (ve aslında ezici çoğunlukla şiddet içermeyen) gösterilere çevirecekler. Sanki George Floyd'un ahlaksızca, korkunç cinayetine yanıt olarak yaşanan güzel ayaklanma sırasındaki bu kahramanca mücadelelerin, bir seçimi devirmeye ve faşizmi dayatmaya çalışmakla herhangi bir ortak yanı var! Takipçilerini, "Amerika'yı muhteşem yapma" şeklindeki kaçık korkunç fikirlerle besleyerek, her şeye inanmaları için eğitmeye devam edecekler.

Komisyonu oluşturup soruşturmayı bu şekilde ilerletme girişimi "Amerikan halkını birleştirmez". Bu durum, egemenler arasındaki farklılıkları ve bölünmeleri yumuşatmaya hizmet etmeyecektir. Aksine bu bölünmeleri şiddetlendirecektir.

Bu durum, diğer şeylerin yanı sıra BA'nın "NADİR ZAMAN" yazısında söylediklerinin net bir örneğidir, devrimin mümkün olabileceği bir duruma işaret eden bir faktördür:

"Toplumda ve hükümette o kadar derin, "olağan gidişatı" o kadar bozan bir kriz olmalı ki, bizleri bu kadar uzun bir süredir yönetenler artık insanların kabul etmeye şartlandıkları "normal" şekillerde bunu yapamaz duruma gelmelidir."

İki: Biden'ın Cumhuriyetçi-faşistlerin oy hakkına yönelik saldırılarına aktif olarak karşı çıkmayı vicdansızca reddetmesi.

Revcom.us'ta Siyahilerin, Latinoların ve Amerikan Yerlilerinin oy kullanma haklarına yönelik Cumhuriyetçi-faşist saldırıyı ele aldık (buraya ve buraya bakabilirsiniz). Vaziyet hakkında net olalım. BA'nın "NADİR ZAMAN"da yazdığı gibi:

"Cumhuriyetçiler -açık ve saldırgan beyaz üstünlüğüne, erkek üstünlüğüne ve diğer baskıcı ilişkilere dayanan- faşist bir parti haline geldiler. Yalnızca kendilerinin yönetmeyi hak ettiğine inanan, iktidarı elinde tutmak için seçimleri manipüle etmeye, oyları bastırmaya çalışan, kazanamadığı seçimlerin sonucunu kabul etmeyi reddeden, "hukukun üstünlüğünü" yıkmaya ve bozmaya, insan haklarını çiğnemeye, yalnızca halk kitlelerine karşı değil, aynı zamanda egemen sınıftaki rakiplerine karşı da şiddet kullanmaya hazır, gizlenmemiş bir kapitalist diktatörlüğü benimsemeye kararlı bir parti."

Son iki hafta içinde Biden, zaman zaman oy haklarına ve seçimlere yönelik saldırı hakkında çok sert konuşmalar yaptı ve bunu Jim Crow'yu yeniden dayatma girişimi olarak nitelendirdi. (Jim Crow 1960'ların ortalarına kadar Güney'deki sistemdi. Acımasız şerifler ve saldırgan linç çeteleri tarafından uygulanan yasalar ve gelenekler aracılığıyla Jim Crow, Siyaha halka açık bir şekilde boyun eğdirilmiş, okullarda, konutlarda ve toplu taşımada tecrit edilmiş bir konumda tuttu. Siyahi halk her an ırkçı şiddete maruz kaldı ve genellikle aşağılık muamelesine maruz kaldılar) Jim Crow yönetiminde, Siyahi halkın büyük çoğunluğunun oy kullanması engellendi ve denemeye cesaret ederlerse ölüm riskiyle karşı karşıya kaldılar)

Ancak Biden, gerçek dünyada buna gerçekten karşı çıkmak için çok az şey yaptı. Elleri bağlıymış gibi davranıyor. Oysa kendisi bir başkandır. Partisinin de lideridir. Temel haklara yönelik bu ırkçı, yasadışı ve vicdansız saldırı durdurulana kadar hiçbir şeyin düzelmeyeceğini söyleyebilirdi. Faşistlerin yasa tasarılarında oylamayı engellemelerini sağlayan Senato mekanizmasına karşı kampanya yürütebilirdi. Kısacası, buna gerçekten meydan okuyabilirdi.

Bunun yerine, CNN'de Don Lemon'la birlikte bir "belediye binasında" haydutların lehine konuştu! Biden, yasanın kaldırılmasının "tüm Kongreyi kaosa süreceğini ve hiçbir şey

yapılmayacağını” söyledi. “Ülkeyi bir araya getirmeye çalışıyorum” diye devam etti. “Ülkeyi bir araya getirmek”. Demokratların her zaman yaptığı gibi. Siyahilerin ve diğer ezilen halkların temel haklarını aktif olarak bastırmaları da fırlatıp atarak “ülkeyi bir araya getirmek”!

Geçen hafta, medeni haklarla ilgilenen 150 örgütün liderleri, Biden’a “oy hakları konusunda iki partili işbirliği idealinden” vazgeçmesi ve “bu yasa tasarılarının geçişini her ne şekilde olursa olsun desteklemesi” çağrısında bulundu. Liderler, özel olarak Biden yönetiminin kendilerine bu yasaların getirdiği ağır sınırlar içinde “daha iyi örgütlenme” yapmalarını söylediğini belirttiler.

Bu durum, BA’nın “NADİR ZAMAN” yazısında dile getirdiği stratejinin bir parçasıdır.

“Demokratlar “kurallara göre oynamaya” ve “demokratik” kapitalist diktatörlüğün “normlarına güvenmeye” kararlıdır. Cumhuriyetçiler ise bu normları yıkmak ve açık, gizlenmemiş bir kapitalist diktatörlük aracılığıyla yönetmek için harekete geçiyorlar.”

Ve bu ihanet, BA’nın Ocak ayında işaret ettiği bir şeyi ortaya koyuyor:

Bu faşizm, bu ülkede ve bu ülkenin kölelik ve soykırımla kuruluşundan itibaren bütün bir tarihinde hüküm süren kapitalist-emperyalist sistemin temel dinamiklerinde derin bir şekilde kök salmıştır. Bununla bağlantılı olarak bir başka kritik gerçek şudur: Biden, “şifa” getirmede ve “ülkeyi birleştirme” girişimlerinde sefil bir şekilde başarısız olacaktır. Daha önce de yazdığım gibi:

Biden ve Demokratlar, hatalı bir şekilde iddia ettikleri gibi “ülkeyi bir araya getiremezler”, çünkü bu faşistlerle -yani “şikayetleri” beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü, zenofobi (yabancı düşmanlığı), kuduz Amerikan şovenizmi ve çevrenin sınırsız yağmalanması üzerindeki herhangi bir sınırlamaya karşı fanatik nefrete dayanan ve giderek kelimenin tam anlamıyla kaçıkça ifadelerle kendini gösteren- bu faşistlerle “uzlaşma” olamaz. Bu faşistlerin şartlarıyla ve bütün bunların korkunç getiri ve sonuçlarıyla “uzlaşma” olamaz! (Bob Avakian’dan Yeni Yıl Açıklaması)

Bu durumda Demokratlara güvenmek, Biden’ın “başarılı” olacağına dair herhangi bir umudu sürdürmek -bu sivil haklar liderlerinin denediği gibi ona “baskı” şeklinde bile olsa- kaçındığınızı düşündüğünüzden daha da kötü bir cehenneme giden bir tür hız şerididir. Yine, “NADİR ZAMAN”dan alıntılanmak gerekirse:

“Demokrat eşeginin kuyruğuna takılmak yerine -bu sistemin “normal prosedürlerine” güvenerek ve her geçen gün derinleşen “bölünmeleri iyileştirmeye” mahkûm çabalara dayanarak, bu korkunç sistemi devam ettirme ve büyüyen faşist tehlikeyle başa çıkma girişimleri yerine- insanların acilen ihtiyaç duyulan devrim için çalışması ve bunun bir parçası olarak faşist tehlikeyle baş etmesi gerekiyor.”

Üç: General Mark Milley'nin korkuları

Geçen hafta, Genelkurmay Başkanı General Mark Milley'nin faşist bir darbeden korktuğunu ve Trump'ın orduyu İran'ı işgal etmek veya onu görevde tutmak için askerleri harekete geçirmek için kullanmasını önlemek için önlemler aldığını ortaya çıkardık. Bu durum, en hafif tabirle çok ağır ve kesinlikle son 150 yılda benzeri görülmemiş bir şeydir! Geçen haftaki **yazı**, bunun ortaya çıkardığı birçok farklı gerçeği ortaya çıkarıyor ve yeniden okunmayı hak ediyor.

Bir nokta daha: Milley, silahlı kuvvetlerin bu şekilde kullanılmasını önlemek için perde arkasında bu kadar hararetle çalışıyorsa, bunun Trump tarafından kullanılmasından korktuğu potansiyel kısım üstü kapalı olarak ne anlama geliyor? Kongre'deki son tartışmalı ifadesinde -burada, onlarla aynı fikirde olmasa bile eleştirel ırk teorisi ve “beyaz öfke” üzerine kitapları incelemeyi öne sürdü- Milley, birliklerinin düşüncelerini neyin etkilediğini bilmesi gerektiğini vurguladı. Askerlerin ve denizcilerin yüzde 40'ının toplumun ezilen milliyet kesimlerinden (kısaca beyaz olmayanlar) ve birçoğunun da faşistlerin kalesi olduğu kırsal alanlardan geldiği bir silahlı kuvvette, bunu bir arada tutmak, ancak bu durum geliştikçe derinleşecek bir meydan okumadır.

İşin aslı, silahlı kuvvetler, bu sistemin yöneticilerinin yönetimlerini sürdürmek için gerekli olduğunu düşündükleri resmi şiddeti uygulamakla görevli bir kurumdur. Bu kuvvet -bu sistemi savunmak için burada ve dünyadaki mazlumlara karşı kullanılır- sözde “meşrudur” ve normal zamanlarda fazlasıyla ezilen ve adalet arayan kişiler bu görüşe katılırlar. Ancak, güç kullanımının nelerin “meşru” olduğu ve nelerin olmadığı konusunda yöneticilerin kendi aralarında tartışıp kavga ettikleri, yöneticiler arasındaki hiziplerin silahlanmaya veya birbirlerine karşı silahlanma tehdidinde bulunmaya başladıkları zamanlarda, normalde yöneticilerin güç kullanma hakkını doğal olarak kabul eden insanların akıllarında çok geniş sorular oluşmaktadır. Bunlar şuna benzer sorulardır: Ne savunuluyor ve ne saldırıya uğruyor? Neyin meşru olduğuna

kim karar veriyor? Ve işin aslı, doğru ve adil güç kullanımını nedir... ne değildir?

Deklarasyon ve Çağrı metninde bu arka plana karşı vurgulanan bir nokta daha var:

*Bugün yalnızca cani polis güçleri içinde değil, aynı zamanda orduda da çok sayıda faşist var. 1960'ların zirvesinde, o dönemdeki radikal kurtuluş hareketlerinin gücünün toplumun her kesimine ve her kurumuna ulaştığı ve güçlü bir şekilde etkilediği bir gerçektir. Silahlı kuvvetler içindeki askerlerin ABD başkanından (sözde "başkomutanından") ziyade Kara Panter Partisi ve diğer devrimci fikirli güçlerin önderliğini izledikleri bir durum vardı. **O dönem ve şimdi arasındaki farklar olsa da, bu tür bir durum yaratmak -yeni komünizme ve BA'nın önderliğine dayanan devrimci bir hareketin toplumun her bölümünü ve kilit kurumları etkilemesi- gerekmektedir, bu durum zamanı geldiğinde iktidarın ele geçirilmesi için zemin hazırlamanın çok önemli bir parçasıdır. Bu durum, devrimi sonuna kadar götürmek için en iyi şekilde dövüşme şansını yakalamayı ve daha fazla dehşetin yaşanmamasını mümkün kılacaktır.***

Gerçek Bir Devrim için Şimdi Organize Olma Zamanı

Bunun gibi çatışmalara baktığınızda -ortaya çıkan ve çoğalan çatışmalara- **Deklarasyon ve Çağrı** metninde ve "**NADİR ZAMAN**" yazısında altı çizilen gerçek çok daha keskin bir şekilde çınlıyor:

"Devrim her durumda mümkün değildir, genellikle yalnızca ender zamanlarda ve durumlarda, özellikle de böylesi güçlü bir ülkede mümkündür. Bu, o ender zamanlardan ve durumlardan biridir. Bu sistemin başı beladadır, kolay ve kalıcı çözümleri olmayan krize ve çatışmalara kapılmış durumdadır. Bu sistemin işleyişi, ülkenin her yanında bu sistem altında çözülemeyecek derin bölünmelere yol açmıştır. Toplum parçalanmaktadır. Yönetenler kendi aralarında şiddetli bir kavgaya hapsolmuşlardır ve geçmişte olduğu gibi şeyleri bir arada tutamazlar."

Ve

“Bununla bağlantılı birçok kötü şey olmasına ve gerçekten korkunç bir şeye yol açmasına rağmen, ondan gerçekten olumlu bir şey çıkarabilmemiz mümkündür - **devrim yapmak, bu sisteme son vermek ve çok daha iyi bir şeyi hayata geçirmek mümkündür.**”

(1) Örneğin, *The Hill* Şubat ayında bir *Fox News* röportajında Trump'ın 6 Ocak mitingi hakkında, “Bu bir aşk festivaliydi. O güzel bir şeydi.” dediğini raporladı. Gazeteciler Carol Leonnig ve Philip Rucker ile *I Alone Can Fix It* adlı kitapları için bir röportajda Trump, 6 Ocak mitingi hakkında şunları söyledi: “Çok fazla aşk vardı... Birçoğu bana bunun sevgi dolu bir kalabalık olduğunu söyledi.” (CBS Haber, 22 Temmuz 2021)